

5.12.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodinu náleží země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají... Zdvihněte, brány, své klenby, zvyšte se, prastaré vchody, ať vejde Král slávy! Kdo je ten Král slávy? Hospodin zástupů, on je Král slávy. (Ž 24,1n.14)

PÍSEŇ 158 Samému Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, náš nebeský Otče, radujeme se z toho, co jsi skrze proroky přislíbil a co jsi ve svém Synu věrně naplnil. Chceme dnes jeho příchod oslavovat se vším tvým lidem po celém světě, ve všech národech a ve všech dobách. Těšíme se, že do našich temnot pronikáš svým světlem a že do chladu světa vnášíš teplo tvé lásky. Děkujeme ti za každý paprsek naděje, který nám dáváš zahlédnout. Vzdáváme ti díky za všechny dary, které nám denně poskytuješ pro naše tělo i pro naši duši. Děkujeme za Slovo, kterým nás vedeš a kterým nás posiluješ. Poznáváme v tom milost, kterou jsme si nezasloužili.
Amen

1. ČTENÍ Jr 23, 5-8

PÍSEŇ 635 Tvá, Pane, láska

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, prosíme tě za sebe i za lidi ve svém okolí.

Přimlouváme se za své příbuzné, za lidi staré i mladé, za nemocné i za zdravé, za slabé i zdatné, za ty, kdo truchlí, i za ty, kdo se radují.

Myslíme na lidi žijící ve svobodě i na lidi utlačované.

Buď s těmi, kdo se rodí, i s těmi, kdo umírají.

Prosíme za ty, kdo dnes mezi námi nemohou být.

Probouzej svou církev, aby byla solí země a světlem světa.

Naplňuj svět spravedlností a mírem.

Vlévej státníkům do srdce moudrost a rozvahu.

Posiluj všechny, kdo slouží druhým.

Prosíme za všechno stvoření... Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. Tit 2, 11-13

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 485 Král věčný,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 1, 68-79

„Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid a vzbudil nám mocného spasitele z rodu Davida, svého služebníka, jak mluvil ústy svatých proroků od pradávna; zachránil nás od našich nepřátel a z rukou všech, kteří nás nenávidí, slitoval se nad našimi otci a rozpomenul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou učinil našemu otci Abrahamovi, že nám dá, abychom vysvobozeni z rukou nepřátel a prosti strachu jej zbožně a spravedlivě ctili po všechny dny svého života. A ty, synu, budeš nazván prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu a dal jeho lidu poznat spásu v odpuštění hříchů, pro slitování a milosrdenství našeho Boha, jímž nás navštíví Vycházející z výsosti, aby se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Milí přátelé,

Boha neslavíme ani mu nesloužíme jen tím, kolik nás bude v kostele, ale že o něm mluvíme. Mluvit o Bohu patří mezi nejzásadnější přednosti života ve víře, ve sborech, v církvi. I Zachariášův chvalozpěv je takovou řečí o Božím jednání, o Boží přítomnosti, o Božích skutcích a jeho smýšlení. Řečí o Boží připravenosti na nás, jeho lid.

Vždyť Bůh je ten, který navštívil a vysvobodil svůj lid a vzbudil nám zachránce z tohoto světa a svého služebníka na tomto světě.

Vždyť Bůh je ten, který mluvil ústy svých lidí od té doby, co je sám živ a Bůh je ten, který nás chrání i od našich nepřátel a všech, kteří nás nenávidí. Vždyť Bůh je ten, kdo se slitovává i nad našimi otci a

rozpomíná se na smlouvu, kterou uzavřel i s nimi. A na přísahu, kterou dal našemu otci Abrahamovi, abychom ho i my mohli věrně následovat. Vždyť Bůh je ten, díky kterému můžeme být vysvobozeni z rukou našich nepřátel a beze strachu jej mohli zbožně a spravedlivě ctít i po všechny dny svého života. A Bůh je ten, který nám k tomu dává prostor, ale také odvahu nejen mluvit o své víře, ale právě i o něm. Vždyť o Bohu může mluvit úplně každý ani v něj nemusí věřit, někdy stačí jen se mu svěřit se všemi svými zápasy a pochybnostmi, se všemi svými otázkami víry, se vším, co ho trápí, ale i těší. A kde už jinde než ve společenství lidí, kteří to mají podobně a nejde jim jen o to, kolik nás bude, ale o čem to bude.

A ty, synu, ale i ty, dcero, budeš nazván, nazvána prorokem, prorokyní Nejvyššího, totiž Boha, i ty můžeš promluvit, ale i si něco myslet o tom, kdo a kde ten Bůh vlastně je, i ty mu můžeš připravit cestu a dát také jeho lidu poznat, že i jim může Bůh odpustit, a i nad nimi se může smilovat, neboť to má tak trochu v popisu své práce. Bůh je totiž především milosrdný a navštěvuje nás i v našich zmatcích, v našich vnitřních nepokojích, ve tmách, ale i stínu smrti a vede naše kroky na cestu pokoje. Bůh je ten, který se zjevuje, když je nám nejhůř a dává nám poznat, že může být ještě hůř a současně je tím, kdo by nás tak rád vyvedl někam, kde by nám mohlo být o něco líp, kdyby to jednak šlo a kdy bychom si i my dali trochu říct.

Proč však člověku dává promluvit až Duch svatý a proč zrovna o Bohu. Zachariáš ve svém zpěvu chválí Boha proto, že se mu mimo jiné narodil syn Jan. Dokonce Jan Křtitel. To je důvod ke chvále a oslavě vždycky, zvlášť když měl pak pokřtít samotného Ježíše. Ale na druhou stranu, proč tolik řečí o Bohu, když tu jde vlastně o syna. Zachariáš mluví o Bohu proto, že je to Bůh, kdo mu dal nějakou budoucnost a je to syn, který tu Boha i tak trochu zastupoval. O Pánu Ježíši se také mluví proto, že je Božím Synem a skoro nikým jiným. Tak proč takhle nemluvit i o samotném Bohu, který dal nejen svého Syna i pro náš lid, ale aby i nám mohl odpustit. A proč nemluvit o Bohu z hlediska jeho odpuštění a jeho milosrdenství a nijak jinak. To je otázka, kterou bychom se možná měli zabývat především. Ani Zachariáš na ni však nedává žádnou odpověď. Byl zkrátka naplněn Duchem svatým a takto prorocky promluvil. S lidem kolem to stejně nic moc neudělalo, jen chlapec rostl a sílil na duchu a žil na poušti až do dne, než před ten Izrael mohl i sám vystoupit.

A jak jsme na tom my? Kdy jsme svého slitovného a milosrdného Boha tak plní, že se nám ani nechce mluvit o ničem jiném. Zachariáš byl plný toho, že se mu měl narodit syn. Proroci, kteří slova o Bohu rozsévali na každém kroku, však byli plní spíš toho, aby mu sami připravili cestu a současně dali jeho lidu poznat Boží odpuštění. Dobře totiž věděli, že pokud něco i my sami potřebujeme, tak je to

Boží odpuštění a potřebuje to i sám Bůh, aby se o něm vědělo, že především odpouští a lid, aby ho poznal i jako odpouštějícího a milosrdného. A že se pak Bůh zjevil především těm, kdo až dosud byli ve tmě a stínu smrti a uvedl i naše kroky na cestu pokoje, už ani není třeba připomínat.

A jak je to s námi? I my potřebujeme slyšet především o tom, že nás má Pán Bůh rád, odpouští nám všechny naše nepravosti a vede cestou pokoje. I my potřebujeme slyšet, že ta cesta není jen pro příchod našeho Pána a Boha, ale i pro nás, kteří chceme poznat i jeho přítomnost. I my potřebujeme slyšet, že se ta událost záchrany a slitování týká i všeho lidu a že si ji nemusíme nechávat jen pro sebe.

A co my s tím? Náš lidský rozum je zvědavý na budoucnost a rád by se někdy Pánu Bohu díval přes rameno. Pán Bůh to sice lidem trpí, ale neřídí se tím. Pán Bůh překvapuje. Starým a bezdětným manželům Zachariášovi a Alžbětě se navzdory vší biologické pravděpodobnosti narodí syn Jan. Josefovi a Marii se narodí Ježíš, ale tak, že Josef, který měl být podle rodokmenu z Davidova potomstva, není jeho pokrevním otcem. A bydlí v Nazaretě, kdežto v Betlémě se octne jenom z přinucení a na skok kvůli nenáviděným daním. Lineární rovnice tedy nevycházejí, a to, co se událo, jsou samé nerovnosti o mnoha neznámých. Ale my věříme, že Jan Křtitel připravoval cestu jeho milosrdenství.

V podobném duchu nás oslovuje apoštol Pavel. Píše církvi, která žije mezi prvním a druhým příchodem Páně. Protože slovo advent znamená příchod, je jeho slovo pro naše roční období příhodné. Vyzývá křesťany, aby se nedali strhnout žádným morálním tmářstvím. *Vždyť nyní je nám spása blíže, než když jsme uvěřili... Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla.* Slovo příhodné právě pro adventní dobu. Okolní svět má také pocit konečnosti, někdy až nezdravý. Život lidstva je skutečně ohrožen řadou činitelů, ať už astronomických, ekologických, hospodářských či sociálních. K obavám by se vždycky našel důvod. Ale východiskem přece není *hýření, opilství, nemravnost a bezuzdnost. Ani svár a závist*, jak se někteří lidé domnívají a jak k tomu má člověk odedávna sklony.

Ani křesťanská církev nevychází především z těchto různých nejistot, ale naopak ze *spásy, která je v Kristu Ježíši.*

Berme tento lék začerstva. Radujme se z rohu spásy, z výhonku Davidova, a čerpejme odtud stále novu naději a povzbuzení. A především se nedejme zmást nezájmem a nechutí okolí, vždyť jsme to my sami, kdo vede k Bohu a jsme to my, kdo se necháváme vést na cestu pokoje. Amen.